

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

streger jeg udtrykkeligt, fordi jeg gennem forskellige Henvendelser har faaet det Indtryk, at mange Landmænd har den Opfattelse, at det er en Betingelse for at faa et saadant Laan, at Gælden nedbringes til 110 pCt. Det er ikke Meningen. Det, der er Meningen med Ydelsen af en saadan Støtte til Landmændene — det er i og for sig ogsaa en Støtte til Kreditorer, der ligger højt oppe, for de faar jo større Sikkerhed for deres Penge —, er naturligvis at faa Gælden bragt saa langt ned som muligt, men det er ikke en Tvangsakkord, der er Tale om, Bestemmelsen betyder ikke, at Gælden absolut skal bringes ned.

Der er dernæst indført den Bestemmelse, at enten der er Tale om Rentetilskud eller Saneringslaan med Rentetilskud, bortfalder begge Dele ved Ejerskifte, idet man derved har villet svække Kreditorernes Interesse i at fjerne en Landmand fra Ejendommen og selv overtage den eller sælge den. Under disse Omstændigheder tror jeg, at Kreditorerne, naar man yder en Støtte som den, der her er Tale om, og naar det drejer sig om egnede Landmænd, i de fleste Tilfælde vil have Interesse i at lade saadanne Landmænd blive siddende paa deres Ejendomme.

Der er fremdeles fastsat en Række Betingelser for Ydelse af Tilskud eller Laan til de paagældende Landmænd; bl. a. gøres Rentetilskuddet i § 3 afhængigt af, at Kreditorerne, som har ydet de Laan, hvortil der ydes Tilskud, vil nøjes med i alt 4½ pCt. Rente af deres Penge inden for det Omraade, der ydes Tilskud til, og at de for hele det Laan, de har anbragt i den paagældende Ejendom, vil nøjes med 2 pCt. aarlig i Afdrag.

I §§ 4 og 13, henholdsvis med Hensyn til Rentetilskud og Saneringslaan, er det bestemt, at kun de Landmænd, som har overtaget Ejendomme før 1. Januar 1933, kan faa Del i disse Støtteforanstaltninger. Dog kan der dispenseres fra denne Bestemmelse, hvor Ejendomsoverdragelse har fundet Sted til Ægtefælle, Børn o. s. v., og endelig i visse Tilfælde over for Kautionister, som er blevet nødt til at overtage vedkommende Ejendom. I § 6 er det foreslaaet, at Rentetilskuddet bortfalder i 1937, dersom Noteringen for Smør og Flæsk i 1936 ligger mindst 20 pCt. over Noteringerne i 1935. Dette er bestemt for det Tilfælde, at Priserne paa Landbrugsprodukter skulde stige meget stærkt i 1936, idet der saa ikke vil være Grund til at yde Rentetilskud i 1937.

I § 4, sidste Stykke, og i § 15, henholds-

vis med Hensyn til Rentetilskud og Saneringslaan, er der indføjet en Bestemmelse om Forbud mod yderligere Pantsætning af de paagældende Ejendomme, saa længe de har Del i de Goder, der her er Tale om.

§ 15 bestemmer, at Landmænd med Ejendomme, hvis Jordværdi overstiger 40 000 Kr., kan blive forpligtet til, hvis de vil modtage Saneringslaan, at aflevere Jord til Udstykning til Oprettelse af nye Brug eller til Supplering af alt for smaa Husmandsbrug, dersom Jordlovsudvalget skønner, at det er formaalstjenligt og forsvarligt at sætte en saadan Betingelse for Ydelse af Saneringslaan. Til Gennemførelsen af det sidste Formaal stilles der i § 18 10 Mill. Kr. til Raadighed af Jordfondens Midler. Som jeg allerede har sagt, er det samlede Beløb, der skal udstedes Statsobligationer for til disse Saneringslaan, fastsat til 100 Mill. Kr.

Andragender om Laan eller Tilskud maa af de paagældende Landmænd stiles til Akkordudvalgene, som er nedsat efter den gældende Akkordlov. For saa vidt angaar Rentetilskud, kan baade Debitor og Kreditor indanke den Afgørelse, som træffes af Akkordudvalgene, til Bevillingsudvalget i Henhold til § 5, hvorimod Andragender om Ydelse af Laan i alle Tilfælde skal forelægges Bevillingsudvalget, som træffer den endelige Afgørelse.

Der findes desuden en Række Bestemmelser om Andragernes personlige Kvalifikationer, idet man derved har villet fastslaa, at det er Meningen, at Støtten kun skal ydes til Landmænd, som er egnede til at drive Landbrug, og som har Udsigt til at kunne blive ved deres Ejendomme, naar de faar den Støtte, der her er Tale om. Der er jo altid enkelte, som faar saadanne Goder, skønt de egentlig ikke burde have haft dem, men det gælder om, at det bliver saa faa som muligt, fordi saadanne Tilfælde gør megen Fortrød over for dem, der er fuldt berettigede til at faa Støtten. Der er derfor indsat en Række Bestemmelser, som skal være vejledende for Udvalget ved Bedømmelsen af Andragernes Kvalifikationer, for at Afgørelserne kan blive saa forsvarlige og retfærdige som overhovedet muligt.

§ 23 indeholder Bestemmelser om Dækningen af de Beløb, der kan blive Tale om at udrede af Statskassen, og jeg skal tillade mig at citere § 23, hvori der staar:

„Bestemmelserne om Rentetilskud træder i Kraft samtidig med Ikrafttræden af Lov om overordentlig Indkomstskat til Staten, og Bestemmelserne om Sanerings-